

Een avond op Topford

Het was een prachtige zomeravond op Walviseiland. De sterren schitterden helder aan de wolkeloze hemel, als fonkelende juwelen op een sluier van zwart satijn. Na een avondje uit keerden de Thea Sisters vrolijk kletsend terug naar het Topford College.

‘Ik heb er zó van genoten!’ riep Pamela opgetogen.

‘Ik ben echt dol op de **OPENLUCHTBIOSCOOP!**’ viel Nicky haar bij.

Colette knikte. ‘Wat een muizinnig idee om een groot scherm te zetten op de binnenplaats van de

Een avond op Topford

bibliotheek. Dat hebben we ook aan jou te danken, Vivil’

‘Juffrouw Rosemary liep al lang met het idee rond’, verduidelijkte Violet. ‘Ik heb alleen een beetje geholpen met de *organisatie* van het festival.’

‘Jullie hebben echt prima werk geleverd! De films die we tot nu toe te zien kregen zijn echt muizinnig, vooral die musical van vanavond’, zei Paulina.

Daarop begon Violet het bekendste liedje van de film te neuriën en Pam deed spontaan een paar *danspasjes*. Maar ineens bleef ze staan en keek verbaasd om zich heen.

‘Pam? Scheelt er iets?’ vroeg Paulina.

‘Wat vreemd. Volgens mij zijn we hier nog nooit langsgekomen op weg naar het college.’

‘Je hebt gelijk’, zei Nicky. ‘Door al dat geklets hebben we vast de verkeerde straat genomen.’

‘Laten we nog even **VERDER** lopen, wie weet is er een kortere weg die we nog niet kennen’, opperde Colette.

Het steegje **SLINGERDE** zich met veel bochten tussen de kleurige geveltjes door.

‘Toch wel vreemd dat niemand van ons deze straat ooit heeft **opgemerkt**’, mompelde Paulina.

‘Ja, want het is hier echt supermooi’, zei Violet met een blik op de schattige huisjes, die er allemaal een klein beetje anders uitzagen.

Nieuwsgierig liepen de vijf vriendinnen nog wat verder, tot ze na een scherpe bocht op een groot plein uitkwamen. In het midden daarvan stond een oude **klokkentoren** met een groot astronomisch uurwerk. Er zaten draaiende schijven met **goudkleurige** wijzers op. De Thea Sisters stonden als aan de grond genageld. Iedereen zweeg, tot Paulina als eerste zei: ‘Muizinnen, ik weet bijna zeker dat er nooit zo’n klokkentoren op Walviseiland heeft gestaan!’

Colette knipperde vol ongeloof met haar wimpers: **‘Maar toch staat hij hier, pal voor onze snuit’**, mompelde ze.

Een avond op Topford

‘Kom, laten we hem wat beter bekijken’,
opperde Nicky.

In de nachtelijke stilte weerklonk het geluid van hun pootstappen op de kasseien.

Net op dat moment sloeg de klok middernacht: twaalf **krachtige** slagen waarvan het geluid tot diep in hun botten doordrong. De muizinnen schrokken zich te pletter...

Toen wees Pam plotseling naar de toren: ‘Sisters, kijk daar!’

Onder de wijzerplaat kwamen de bronzen figuren waarmee de toren versierd was in beweging. Ze begonnen rond te draaien, alsof ze op het langzame ritme van de klokslagen een dansje maakten.

Colette nam de bizarre beelden nieuwsgierig op.
‘Wat zouden ze voorstellen?’ vroeg ze.

‘Het lijken wel vreemde dieren.’

‘Fabeldieren’, preciseerde Violet. ‘Dit is volgens mij een **FENIKS**, en daar zie ik een soort gevleugelde leeuw.’

Kijk!

Een avond op Topford

‘O, kijk, er zit ook een draak bij!’ riep Pam.

De Thea Sisters bleven ademloos naar het betoverende schouwspel staan kijken. Ze hadden het gevoel dat er elk moment iets bijzonders kon gebeuren. Maar plots werd hun aandacht getrokken door een heel ander **geluid**.

‘Hoorden jullie dat ook?’ vroeg Violet.

‘Wat was dat?’

‘Het leek wel hoefgetrappel’, zei Nicky. Ze liep wat dichters naar de toren toe, de anderen volgden.

Toen ze **dichterbij** waren, konden ze het geluid beter horen.

‘Je hebt gelijk, volgens mij is het een veulentje’, fluisterde Paulina. Ze liep om de toren heen. ‘Kijk, daar is het! O, maar dat kan toch niet...’

Haar vriendinnen snelden meteen toe, maar konden van **verbazing** geen woord uitbrengen. Voor hen stond namelijk een veulentje met een parelroze vacht, zo glanzend dat hij het maanlicht leek te vangen. Het diertje keek hen met twee lieve blauwe

oogjes aan, maar de reden van hun verwarring was de fijne, schitterende hoorn die op zijn voorhoofd stond. Het was namelijk geen veulentje, maar...

‘Een eenhoorn?!’ riep Pam, die zich verbluft de ogen uitwreef. ‘Dit is vast een droom, ik zie geen andere verklaring.’

‘Wat schattig!’ kwetterde Colette, die haar ogen nog niet kon geloven.

‘Trappel je met je **HOEFJES** om onze aandacht te trekken, kleintje?’ vroeg Nicky zachtjes. ‘Wil je ons soms iets vertellen?’

Alsof het haar **vermoeden** wilde bevestigen, liep het diertje naar Nicky toe en duwde zijn neus tegen haar poot.

Een avond op Topford

‘O!’ riep de muizin vertederd. ‘Er zit een soort dons op zijn hoorn, net **fluweel!**’

‘Dat komt misschien omdat hij nog zo klein is’, giste Colette.

Niet lang daarna **trippelde** de eenhoorn naar een klein deurtje achteraan in de toren. Dat was prachtig versierd met fabeldieren, die met elkaar vervlochten waren. Voor hij naar binnen ging, keek het **eenhoorntje** nog eens om naar de vijf vriendinnen, alsof hij ze uitnodigde hem te **volgen**.

‘Hij wil dat we met hem meegaan’, zei Paulina, die precies wist hoe dieren zich gedragen en de hint dus meteen begreep.

Het mysterieuze wezentje knikte.

De Thea Sisters wisselden een snelle blik, maar ze hadden hun **besluit** al genomen.

‘Goed dan, kleintje’, zei Nicky met een brede grijns.

‘We gaan met je mee. Wijs jij ons maar de weg!’

Een avond op Topford

Dat liet het eenhoorntje zich geen twee keer zeggen en hij verdween meteen door de deur.

Met bonzend hart volgden de Thea Sisters zijn voorbeeld. Een voor een gingen ze een smalle, in het halfduister gehulde gang in, zich afvragend waar dit *fabelwezentje* hen naartoe zou brengen.

A collection of light green butterflies of various sizes scattered across the upper half of the page, some near the title and others floating down.

Een onbekende wereld

De Thea Sisters liepen behoedzaam verder. De *onderaardse* gang bleek een stuk langer dan verwacht. Er was niet veel licht en je gleed makkelijk uit op de vochtige en glibberige plavuizen. Gelukkig was de doorgang zo smal dat je je aan de **STENEN** muren kon vasthouden. 'Ik snap het niet', mompelde Violet. 'Zo groot kan de klokkentoren toch niet zijn?'

'Precies! Er komt maar geen einde aan deze tunnel!' momperde Nicky. 'Jullie weten dat ik niet van nauwe ruimtes hou, en deze is me echt te benauwend.'

‘Dat vind ik ook, sister’, zei Pam.

‘Deze plek is echt heel *vreemd*. Ik vraag me af of we er wel goed aan hebben gedaan om naar binnen te gaan.’

Het eenhoornjong draaide zich om en keek de vijf muizinnen met grote oogjes aan, alsof hij ze wilde geruststellen.

‘Dat kleintje weet je wel te overtuigen’, zei Nicky grinnikend.

Violet pakte haar vriendin bij de poot. ‘Probeer gewoon aan iets leuks te denken’, zei ze. ‘Aan een plek waar je je *veilig* en *geborgen* voelt.’

De vriendinnen liepen zwijgend nog een stukje verder, en toen, eindelijk...

‘Kijk, daar is iets!’ riep Paulina, die vooropliep.

Wat verderop zagen ze een zwakke *gloed* in de duisternis. De muizin probeerde haar pas te versnellen. Ze hoorde dat het *eenhoorntje* opnieuw met zijn hoefjes trappelde, alsof hij hen wilde aansporen naar hem toe te komen.

*'Rustig maar, kleintje.
We zijn zo bij je!'*

Ook Nicky en de anderen volgden en al snel kwamen ze bij de uitgang. Buiten scheen de zon zo **FEL** dat de muizinnen hun ogen tot spleetjes moesten knijpen om niet te worden verblind.

Waar zijn we?

Wow!

Toen ze hun ogen weer
openden, keken ze
verbaasd om zich heen.

Als eerste zei Violet: 'Huh? Hoe
kan het dat het alweer dag is?
Waar zijn we eigenlijk?'

'Geen idee, maar het is hier
wel mooi', zei Nicky,
opgelucht dat ze de
tunnel uit waren.

Een onbekende wereld

‘Ik... Volgens mij zijn we in een **toverwereld** beland’, mompelde Colette verwonderd.

In het midden van een groot dal, badend in het **ochtendlicht**, stroomde een heldere beek tussen verblindend witte rotsen. Op de oevers groeide mals **gras** en een overvloed aan kleurige bloemen, waar tientallen vlinders met parelmoeren vleugels omheen **fladderden**.

Het zacht kabbelende water klonk als muziek in je oren. Aan de overkant van de beek verrees een bos met torenhoge bomen, waaruit **getsjilp** van honderden **vogels** weerklonk. Het strekte zich uit zo ver het oog reikte, als een eindeloze vlakke van smaragdgroen gebladerte.

Pam spreidde haar poten en haalde diep adem. ‘Zelfs de lucht ruikt hier anders, naar vanille’, zei ze. ‘Als dat geen tovenarij is!’

‘Volgens mij ruikt het hier naar rozen!’ riep Colette uit.

‘Ik ruik, denk ik, jasmijn’, zei Violet.

Paulina keek naar het eenhoorntje: ‘Dit is echt een **magisch** plek, hè kleintje?’

‘Dat denk ik ook’, zei Nicky. ‘Kijk maar eens naar onze kleren.’

Het leek inderdaad alsof zelfs de outfits van de vijf vriendinnen zich hadden aangepast aan die sprookjeswereld.

Colette streelde bewonderend over de mouw van haar zuurstokroze, fluweelachtige jurk. ‘Wat een prachtige **stof**’, zei ze. ‘Ik heb nog nooit iets gedragen wat zo zacht en licht voelde.’

Wat verderop zat het **eenhoornjong** een **vlinder** met goudkleurige vleugels achterna.

Hij waagde een sprongetje om hem te vangen, maar dat mislukte en hij belandde halsoverkop in het hoge gras. De beteuterde blik in zijn ogen was zo aandoenlijk dat de muizinnen spontaan in lachen uitbarstten.

‘Is dit jouw thuis?’ informeerde Paulina zachtjes.

‘Waarom heb je ons hierheen gebracht?’

Een onbekende wereld

Bij die woorden werd de **blik** van het eenhoortje ineens somber. Het diertje rende naar de muizin toe en sprong **trillend** in haar poten, alsof hij bescherming zocht.

‘Iets moet hem hebben afgeschrikt’, zei Nicky.

‘Wie weet is hij daarom wel de onderaardse gang van de klokkentoren ingevlucht.’

‘Misschien was hij op zoek naar hulp?’

‘En zo heeft hij ons gevonden!’

‘Ja, maar waarvoor was hij dan op de vlucht?’

vroeg Violet, een tikje ongerust.

De **Thea Sisters** keken elkaar een tijdje zwijgend aan, op zoek naar antwoorden. Pam liet haar blik over het bos **DWALEN**, naar een hoge bergketen die zich tegen de horizon aftekende. De kale bergtoppen waren door **donkere wolken** omhuld.

‘Ook toverwerelden kunnen wel eens gevaarlijk zijn, muizinnen’, mompelde ze zachtjes.

Net op dat moment hoorden de **vriendinnen** geritsel in het struikgewas.

Het eenhoornjong spitste zijn oortjes en kroop nog dichtert tegen Pam aan.

‘Rustig maar, wij zijn toch bij je’, fluisterde Paulina, terwijl ze hem zachtjes bleef aaien.

Plotseling kwam er uit het

bos een groepje **elfen**

tevoorschijn, gewapend met

pijl-en-boog. Eenmaal oog in oog

met de Thea Sisters bleven de

aanvoerders van het groepje

aarzelend staan. Maar toen ze

het **eenhoorntje** in de gaten

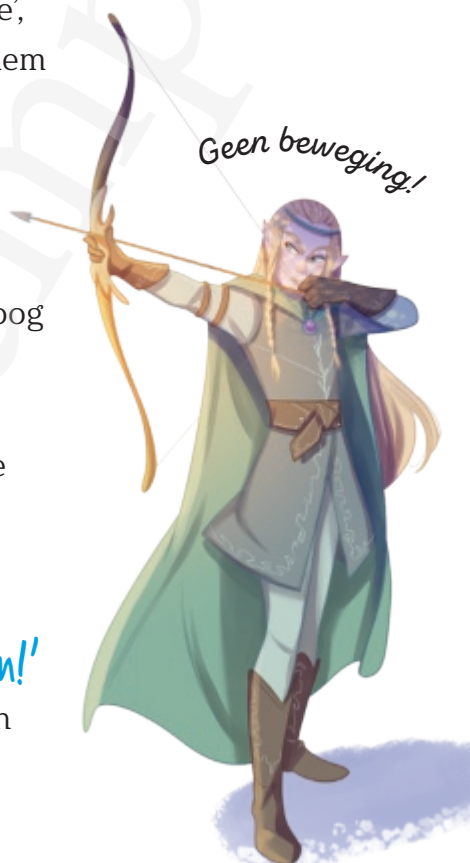
kregen, werd hun blik op slag

vijandig.

‘Geen beweging, vreemdelingen!’

beval een van de elfen, die zijn

pijl op hen had gericht.

Pam had al een stapje naar voren gezet en stak haar poten in de lucht om aan te geven dat ze niets **kwaaads** in de zin had. 'Luister, we hebben geen slechte bedoelingen. We kunnen alles uitleggen.' 'We zijn gewoon dit kleintje gevolgd, en toen...' vervolgde Paulina.

'Zwijg, vreemdelingen!' Leg dat straks maar aan Ytmir uit. En nu meekomen, zonder tegenstribbelen!'

De vijf vriendinnen snapten er niets van en keken elkaar machteloos aan. Ze hadden geen flauw idee wat er gebeurde of waar ze zich bevonden, maar voorlopig hadden ze geen andere keuze dan de elfen te gehoorzamen.

'Goed, we gaan met jullie mee', verklaarde Nicky.

'Laat jullie wapens maar zakken, we zijn niet van plan om te vluchten', benadrukte ze.

Nauw in de gaten gehouden door de elfen sprongen de vijf vriendinnen behendig van steen tot steen, tot ze de overkant van de beek bereikten. Daar na-

men ze een **PAD** dat diep het **BOS** in liep. Het eenhoornjong trippelde vastberaden met Paulina mee.

‘Als ze dat *kleintje* maar geen kwaad doen’, fluisterde ze Nicky in het oor.

‘Hij lijkt helemaal niet bang’, fluisterde die terug.

‘Je hebt gelijk’, mompelde ze. En meteen daarna: ‘Ik vraag me af waar ze ons heen brengen?’

Toen het antwoord even later voor hun ogen opdoemde, stonden ze opnieuw perplex. In de verte, aan de rand van een gigantische open plek, zagen ze de hoge **TORENSPITSEN** van een reusachtig bomenpaleis.

A decorative arrangement of several pink butterflies of various sizes, some in flight and others resting, scattered around the title.

De Hoeders der Natuur

Met soepele, geruisloze stappen leidden de elfen de *Thea Sisters* via de open plek naar de ingang van een prachtig bouwwerk, vol sierlijke torens en balkons, dat perfect in de omringende natuur opging.

Een met **houtsnijwerk** versierde poort ging open, en de Thea Sisters werden met een dwingend gebaar naar binnen gestuurd.

‘Ik vraag me af wie hier woont’, mijmerde Pamela hardop. Samen met haar **vriendinnen** liep ze door een grote, prachtig ingerichte zaal vol houten beelden met zilverbeslag.

De Hoeders der Natuur

‘Muizinnen, kijk!’ riep Nicky. ‘Die beelden stellen allemaal eenhoorns voor!’

Binnenin was het gebouw nóg imposanter, maar ook uiterst elegant. De forse luchtwortels van de bomen vormden de solide basis waarop de hoog oprijzende witte torenspitsen en sierlijke bogen steunden, terwijl de deuren en vensters met **VLECHTWERK** van takken en bladeren waren versierd. Boven op het gebouw prijkte een grote, ronde koepel van dicht gebladerte, waardoor het **zōnlicht** in een regen van stralen naar binnen viel.

Kleine vogels met **goudkleurige** veren fladderden vrolijk rond en vulden de vertrekken van wat duidelijk een paleis was met hun **melodieuze** gezang.

‘Hebben jullie ooit zoiets gezien?’ vroeg Colette, die met grote ogen omhoogkeek.

‘Zelfs niet in mijn stoutste dromen’, zei Violet.

Nog steeds begeleid door de **elfen** liepen de

De Hoeders der Natuur

muizinnen onder een **BOOG** van takken die nog in de knop stonden. Daarna beklommen ze een lange wenteltrap, gebouwd om de stam van een eeuwenoude boom, die naar een grote zaal leidde. Een frisse, heerlijk geurende wind stroomde door de **gevolchten** muren naar binnen, waardoor er een soort muziek ontstond, alsof het hele paleis zachtjes fluit speelde.

Het eenhoornjong trippelde gretig met de Thea Sisters mee, zonder ze een moment uit het oog te verliezen. Op een gegeven moment ging het op de grond liggen, zijn beentjes onder zijn lijf gevouwen en zijn lange, zijige staart uitgespreid op de vloer van zacht mos. Pas toen het **dierkje** zijn hoofd oprichtte, drong het tot de vijf vriendinnen door dat ze niet alleen waren.

Voor hen, op een **BOOM** waarvan de stam zich opende tot een troon, zat een streng uitziende elf.

Zijn **haar** reikte tot zijn schouders en op zijn

De Hoeders der Natuur

hoofd rustte een **kroon**: een fijne zilveren draad versierd met minuscule blaadjes die schitterden als kleine sterren telkens als de zon erop scheen.

Vanaf zijn troon keek de elf de muizinnen zwijgend aan. Naast hem stond een vrouwelijke eenhoorn met honingkleurige manen.

‘Kniel neer voor de dappere Ytmir, koning van de *Hoeders der Natuur*’, beval de boogschutter die de Thea Sisters erheen had geleid.

Vanaf zijn troon bleef de **elf** de muizinnen argwanend opnemen.

Na een poosje vroeg hij met een stem bulderend als een waterval: *‘Wie zijn jullie, vreemdelingen?’*

En waarom hebben jullie het eenhoornjong bij je?’

Paulina boog haar kop ten teken van respect: ‘Wij zijn de Thea Sisters, dappere Ytmir. We weten zelf niet zo goed hoe het precies gebeurd is, maar het **eenhoornjong** heeft ons gevonden en hierheen geleid door wat waarschijnlijk een magische poort is. Zo zijn we in jullie **toerverwereld** beland.’

A colorful illustration of a king with long brown hair and a blue crown, wearing a green robe with gold trim, sitting on a tree stump. Next to him is a white unicorn with a long, flowing orange mane and a single orange horn. They are positioned under a large, leafy tree with a hollowed-out section in its trunk. The background is a soft, hazy landscape with a light blue sky and green foliage.

Alsof hij wist dat ze
het over hem hadden
en haar woorden **kracht**
wilde bijzetten, stond het
eenhoornjong op en liep naar
Paulina toe. De muizin aaide
hem zachtjes over zijn hoofd.
'Wat **proberen** jullie nu
eigenlijk te zeggen?' vroeg de
koning, totaal
niet overtuigd.

Wie zijn jullie?

De Hoeders der Natuur

‘Hoe heeft het eenhoornjong jullie dan naar hier geleid? Leg dat eens uit!’

Om de beurt vertelden de vijf vriendinnen hem wat er allemaal was gebeurd sinds ze op Walviseiland op dat onbekende plein waren beland, bij de met **fabeldieren** versierde klokkentoren.

De eenhoorn met de **honingkleurige** manen naast de koning nam hen de hele tijd zwijgend op. Het fabeldier gaf geen krimp, maar leek elk woord nauwlettend te volgen, alsof ze met haar zachte, diepblauwe ogen recht in hun **HARTEN** kon kijken.

*Wij zijn de
Thea Sisters!*

De Hoeders der Natuur

‘Het is misschien moeilijk te geloven, maar zo is het echt gegaan’, besloot Colette uiteindelijk. ‘We hebben niets voor jullie verzwegen.’

Er verstreken een paar eindeloze seconden. Toen doorbrak een heldere, melodieuze stem de stilte in de zaal: ‘Ze vertellen de waarheid, Ytmir, je kunt ze vertrouwen. *Je argwaan is ongegrond.*’

De Thea Sisters hadden niet meteen door wie er had gesproken.

‘Weet je het zeker, Mirime?’ vroeg de koning aan de eenhoorn naast hem, die duidelijk zijn raadgeefster was. ‘Hoe kunnen we zeker weten dat zij niet...’

‘Heb ik me ooit vergist?’ zei de eenhoorn lachend en met een zweem van verwijt in haar stem.

‘Ze zijn *eerlijk van hart* en **PUUR** van ziel.

Het zou me niks verbazen dat Nilli hen precies daarom heeft gekozen.’

Pam kon haar verbazing niet verhullen en staarde het prachtige schepsel met grote ogen aan.

'Muizinnen,
hoorden jullie
dat ook?'

Colette knikte
verbouwereerd.

'Zei ze echt *"gekozen"?*'
vroeg Pam.

De anderen knikten, en de
vriendinnen vroegen zich af wat
voor verrassingen die toverwereld
nog meer voor hen in petto zou hebben.

